

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

มัญญกุณฑล

ที่ว่าอุทิศให้คุณวีระตะกัณฐะ เราระลึกได้ในชาดกที่เศรษฐีมีลูกชายคนเดียวชื่อ มัญญกุณฑล รักมากก็ตายจากไป ทีนี้พ่อแม่ก็ให้คนใช้ในบ้านไปส่งอาหารที่ป่าช้าทุกวัน ๆ ขาดไม่ได้เลยว่างั้นเถอะ ให้คนใช้ไปส่งอาหารที่ป่าช้า จัดให้เรียบร้อย ๆ ส่งให้ที่ป่าช้าเป็นประจำทุกวัน ๆ ทีนี้ในคืนวันนั้นมันบันดลบันดาลฝนตกน้ำท่วมหมดแถวนี้ ที่ป่าช้าที่เป็นศพของลูกชายนั้นอยู่ปากฝั่งน้ำทางนั้น ทีนี้พอดีฝนตกมาน้ำไหลเจิ่งข้ามไปไม่ได้ ทุกวันก็ข้ามไปส่งทุกวันก็ไม่มีอะไร เจียบ ๆ พอดีตกกลางคืนฝนตกหนักน้ำท่วมไปไม่ได้ สุตวิสัยจะทำยังไงไปไม่ได้แล้วก็กลับมา พอดีพระท่านบิณฑบาตมาริมคลอง ริมคลองน้ำที่ท่วมไปไม่ได้แล้วกลับมา แกเดินเลียบคลองนั้นพอดีเจอพระมาบิณฑบาต ก็เลยเอาอันนั้นแหละ เอาที่เตรียมไว้ว่าจะไปให้ศพนั้นนะ เพราะไปไม่ได้ก็ถือกลับมา พอดีไปเจอพระมาบิณฑบาตที่นั่นก็เลยใส่ขึ้นทั้งหมด เวลาไปถึงบ้านก็ไม่พูดว่ายังไง เพราะก็ไปให้ทุกวัน ไปถึงที่ ๆ ก็ไม่พูดว่ายังไง แล้ววันนั้นเผชิญไปไม่ถึงที่ ข้ามน้ำไม่ได้ มาเจอกับพระที่ไปบิณฑบาต เลยใส่บาตรพระมา ก็ไม่พูดว่าอะไรอีกแหละ

พอดตกกลางคืนมาเอาละทีนี้ ลูกชายนั้นมาต่อว่าทั้งพ่อทั้งแม่ ต่อว่าอย่างหนัก ว่า พ่อว่าแม่รักลูกรักยังงี้ ตั้งแต่วันตายมาคอยกินข้าวกินน้ำกินอาหารบ้างเลยไม่มี หิวโหย ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งวันนี้ วันที่ได้ใส่บาตรพระนั้นละ ถึงได้รับประทานอาหารอิม หนาสำราญรื่นเริงบันเทิง นี่เหอรักลูกรักเต้า มาต่อว่าพ่อแม่ รักอย่างนี้ละเหอ ตายไปแล้วก็วันก็คืนแล้วไม่เคยได้กินข้าวกินน้ำอะไรเลย ทั้ง ๆ ที่ว่าพ่อแม่รักสุดหัวใจ ๆ เวลาตายแล้วไม่มองเลย ฟังได้กินข้าววันนี้แหละ มาต่อว่า เป็นคำฝืนเทพบันดาล

เพราะคำฝืนมีหลายประเภทท่านแสดงไว้ในธรรม มีเทพบันดาล คนมีบุญมาก หนึ่ง บาปมากหนึ่ง บันดลบันดาลให้ฝืนได้ แล้วตั้งสัจจอธิษฐานหนึ่ง พอดีวันนั้นลูกชาย มาเสียเองมาต่อว่าพ่อแม่ พอดีตื่นเข้ามาแล้วก็เรียกคนใช้มา คนใช้เขาก็ตื่นะพูดตรงไป ตรงมา เรียกคนใช้มา มานี้มาถามดูสักหน่อยว่างั้น ด้วยความหิวความกระหาย เพราะ เรื่องราวไม่คาดไม่คิดว่าจะเกิด มันเกิดขึ้นอย่างนี้มันเป็นอย่างงี้ เลยเรียกคนใช้มาถาม ทุกวัน ๆ แยกไปส่งข้าวลูกเราทุกวันเหอ (ไปส่งทุกวัน) มีเว้นไหม (ไม่มี มีเฉพาะที่เมื่อวานนี้ มีเว้นวันเดียว คุณพ่อคุณแม่ก็เห็นแล้วฝนตกทั้งคืน ข้ามไปส่งอาหารให้ลูกชาย ไม่ได้ ตกลงก็เลยกลับมา แล้วพอดีพระท่านมาบิณฑบาต เลยใส่บาตรพระท่าน ก็มีเมื่อวานนี้เท่านั้น นอกนั้นไปถึงที่ทุกวัน ๆ ฟังไม่ไปถึงเมื่อวานนี้ ได้ใส่บาตรให้พระ (ขาดวันเดียว)

สะดุดใจปั้ง อ้อ การที่เราทำบุญอุทิศส่วนกุศลอะไร ๆ ไปให้คนตายในโลงผีอะไรนี้ ไม่มีความหมายอะไรเลย เวลาจะมีความหมายเต็มตัวก็คือทำบุญอุทิศให้อย่างลูกชายของเราเป็นต้น ยอมรับ ทีนี้จากนั้นก็มาเรื่องนี้อย่างนี้ไปทูลถามพระพุทธเจ้า พระองค์ก็ใส่หมัดเด็ด ก็พูดกันตกลงกันกับลูกแล้วเมื่อคืนนี้ว่าไง ๆ มาถามอะไรเราอีก ก็เรื่องอันเดียวกัน พระพุทธเจ้าดู แล้วบาปบุญเป็นยังไง ยอมรับ

นี่เราพูดย่อ ๆ นะ พูดเรื่องอุทิศส่วนกุศล บุคคลที่ควรรับจะรับกุศลไปได้ด้วยเพศใดอย่างนี้ เช่นอย่างเอาไปให้โลงผีมันก็อยู่อย่างนั้น โลงผีรับกันไม่ได้ เอาไปถวายพระก็เป็นอาหารทิพย์ขึ้นมาทันที ได้มาต่อว่าพ่อแม่ ทำให้ระลึกได้ที่ตะกั้ว เป็นอย่างนั้น เรื่องบาปเรื่องบุญใครอย่าไปคาดไปหมายนะ ไม่ได้เป็นอันขาดว่างั้นเลย อย่าดั้นอย่าเตา ขอให้เชื่อธรรมพระพุทธเจ้าเถิด ที่ทรงแสดงไว้แล้วอย่างใด นั่นละเป็นความถูกต้องแม่นยำไม่มีอะไรเกินศาสนา ทุกสิ่งทุกอย่างทรงพิจารณาเรียบร้อยแล้วแสดงออกมา จะไม่มีอะไรผิด กลั่นกรอง อย่างทุกวันนี้เขาเรียกเปอร์เซ็นต์ ๆ ก็เรียกว่า ร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ ทุกบาททุกบาทของอรรถของธรรม ทุกชั้นทุกภูมิไปเรื่อย ๆ ใครจะไปคาดเรื่องบุญเรื่องบาปอย่าคาด

ได้ไปสวรรค์นะมาณพคนนี้ พอได้รับส่วนบุญส่วนกุศลแล้ว พ่อแม่ทราบเลย อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลใหญ่ ไปสวรรค์เลย ไปแล้วก็มาบอกอีก เห็นไหมละ หายห่วง เป็นอย่างนั้นนะ คนใช้ก็ดีนะ ชื่อสัตย์สุจริต ไปทุกวันเขาก็บอกว่าเขาไปทุกวัน เขาอมสารภาพไม่ได้ไปเฉพาะเมื่อวานนี้เท่านั้น ถ้าขาด-ขาดเมื่อวานนอกนั้นไม่มี เพราะถามอย่างซิงซังตั้งตั้งจริง ๆ ได้เหตุมาจากคำฝันอย่างสด ๆ ร้อน ๆ จึงเรียกคนใช้มาถามอย่างเข้มข้น คนใช้ก็ตอบอย่างดี ตอบด้วยความซื่อสัตย์สุจริต บอกว่าส่งทุกวัน ๆ ก็มีเว้นเมื่อวานนี้ฝนตกทั้งคืน คุณพ่อคุณแม่ก็รู้อยู่แล้วว่าฝนตกทั้งคืนข้ามไปไม่ได้ พอดีพระบิณฑบาตมาทางเสียบ ๆ กับคลองนั้นพอดีเลย ก็เลยใส่บาตรท่าน ขาดเมื่อวานนี้เท่านั้น ทีนี้ทางนั้นก็ถึงใจเลย อ้อ เป็นอย่างนี้เอง จากนั้นก็นำเรื่องไปทูลพระพุทธเจ้า ท่านก็รับสั่งตีกลับเลย ก็คุณกับลูกของคุณคุยกันก็พอแล้ว มาถามเราตถาคตอะไรอีก ท่านว่า ทางนี้ยอมรับเลย พอถามว่าพูดอย่างนั้น ๆ กับลูกใช้ไหม ทางนี้ก็ยอมรับละชื่อนั้นเห็นไหมพระพุทธเจ้า

นี่ละที่ว่าพระองค์ท้อพระทัย คือกิเลสวางลวดลายอะไรมานี้ ปิดอย่างมิดตัว ๆ สอนยังงมงัยก็ไม่เห็น อำนาจของกิเลสมันรุนแรงขนาดนั้น สอนยังงมงัยก็ยังไม่เห็นตามพระพุทธเจ้า จึงทรงท้อพระทัย ๆ ไม่สั่งสอนสัตว์โลก คิดดูทำความปรารถนามาจะเป็นพระพุทธเจ้าทำความปรารถนามากี่ ๓ ประเภทของพระพุทธเจ้า

ประเภทที่หนึ่ง ทำความปรารถนา ๑๖ อสงไขย แล้วเพิ่มส่วนเศษออกไปอีก
แสนมหากัป ๑๖ อสงไขย แสนมหากัปติดแนบ ๆ

ประเภทที่สอง ๘ อสงไขย ติดแนบไปด้วยแสนมหากัป

ประเภทที่สาม ๔ อสงไขย ติดแนบด้วยแสนมหากัป

นี่ละทั้งสามประเภทแห่งพระพุทธเจ้าที่ได้ปรารถนาเป็นศาสดาเอก ทรงเสีย
สละทุกอย่าง ไม่มีอะไรที่จะเป็นนักเสียสละยิ่งกว่าพระโพธิสัตว์ ครั้นเวลาตรัสรู้มาแล้ว
คือตอนที่คาดที่ว่าจะสั่งสอนสัตว์โลก ท่านก็คาดเป็นธรรมดา เพราะพระโพธิสัตว์ก็มี
กิเลส ท่านก็คาดธรรมดาคนมีกิเลส แต่พอตรัสรู้ปั้งขึ้นมาแล้ว ความมีกิเลสในพระทัย
สิ้นซากไปหมดแล้ว เหลือแต่วิสุทธิธรรมที่เลิศเลอภายในหัวใจ ที่นี้เห็นชัดหมดเลย อัน
นั้นคาดมา ๆ จะสั่งสอนสัตว์โลก ๆ คาดมา จะว่าต้นเดาก็ไม่ผิด ฟังแต่ว่าคาดนั้นเออะ
นั่นคือไม่จริง ความคาดความดันความเดาไม่จริง พอตรัสรู้ปั้งขึ้นมานี้เปิดจำ นี่จริงแล้ว
เห็นหมด ที่ทรงทำความปรารถนาจะเป็นศาสดาสอนสัตว์โลกนั้น ประหนึ่งว่าล้ม
เหลวไปหมด คือท้อพระทัยกับของจริงที่เห็น มันเข้ากันไม่ได้กับที่ทรงคาดทรงหมายว่า
จะสั่งสอนสัตว์โลก

ก็เหมือนอย่างในวัดป่าบ้านตาดเราเนี่ย เราจะสั่งสอนลูกศิษย์ลูกหา ทางภายในวัด
ของเราก็มีพระมีเณร แล้วที่นี้ทางครัวก็แน่นหมด จุ้นจ้านอยู่ทุกแห่งทุกหนแน่นหมด
เราก็นึกว่าจะเรียบบูธไป ๆ สอนทางไหน อย่างนั้นนะอย่างนี้นะ เรียบบูธ ๆ ที่ไหนได้
เวลาจะสอนจริง ๆ มันวิ่งเข้าป่า เหมือนไอ้หอยงนี่ เวลาจะสอนมันจริง ๆ มันวิ่งเข้าป่า
ถ้าเห็นอาหารในครัวมันวิ่งเข้าใส่ เป็นอย่างนั้นนะ นี่ถ้าสอนให้ลงนรกอเวจีแล้ววิ่งลงเลย
ตุมตาม ๆ อ้า คำเดียว วิ่งลงนรกอเวจีเลย เข้าเสือเข้าหมอนที่นอนหมอนมุ้ง ชี้แตก
เยี่ยวรดข้างหัวมัน ขอให้ได้เข้าถึงเสือถึงหมอนก็พอ ง่ายนิดเดียวอันนี้นะ เวลาจะสั่ง
สอนทางนี้ โอ้ย วิ่งหัวซุกหัวซุนหาที่หลบภัย เหมือนหนึ่งว่าธรรมะนี้เป็นนิวเคลียร์
นิวตรอนจะเผาหัวมัน มันวิ่งหลบภัยนิวเคลียร์นิวตรอน ความจริงคือน้ำดับไฟ เอน้ำ
มาดับไฟมันไม่ยอมรับน้ำ นี่ละใกล้ ๆ เคียง ๆ นี่ละ จุดศูนย์กลางคือหลวงตาบัวนี่ เป็น
จุดศูนย์กลางแห่งความทั้งหลายเหล่านี้ แห่งความทั้งหลายเข้าใจไหม ความทั้งหลายก็
ครอบหมดเลย มันเป็นอย่างนั้น

เวลาตรัสรู้ขึ้นมาไม่ได้เป็นอย่างนั้นละซี นั่นละของจริงคาดไม่ได้ ที่พระองค์ทรง
คาดมาถึงความเป็นศาสดาแล้วจะสอนได้อย่างสะดวกสบายธรรมดา ๆ นี่เป็นความคาด
แต่เวลามาเห็นของจริงทั้งดี ดีเลิศ ทั้งชั่ว ชั่วอย่างสุดขีดสุดแดน ทั้งสองอย่างเห็น
ประจักษ์ในพระทัยนี้แล้ว ก็ทรงท้อพระทัยที่จะสั่งสอนนุดลากขึ้นมา ท้อพระทัยเพราะ

เห็นจริง ๆ ที่นี้ เห็นชัดเจนหายสงสัยแล้ว ที่จะสั่งสอนสัตว์โลกผู้ที่ดิบตีก็เรียกว่ามีจำนวนน้อยมาก ก็สั่งสอน นี้ที่ว่าทรงท้อพระทัย

ตอนที่ท้อพระทัยท้อด้วยความรู้ความเห็นจริง ๆ ไม่มีคาดมีเดาเลย กับที่คาดเดาไปแต่ก่อนมันผิดกันราวฟ้ากับดิน เวลามาเห็นของจริงแล้ว ทั้งดีทั้งชั่วประจักษ์ในพระทัยจึงท้อพระทัย จะสั่งสอนกันยังไง นี่ก็เคยพูดมาแล้ว

ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก ภูพุกาภูเพ วิโลกาน์ นี้เป็นประจำ เป็นพุททกิจของพระพุทเจ้า นี่เป็นข้อที่สี่ของพุททกิจ คือพุททกิจ แปลว่างานของพระพุทเจ้าโดยเฉพาะ พระภารกิจของพระพุทเจ้าโดยเฉพาะ

สาเยณฺหุ ธมฺมเทสนํ ตอนบ่าย ๓ โมง ๔ โมง ประทานพระโอวาทแก่ประชาชนทั่ว ๆ ไป นับแต่พระมหากษัตริย์ลงมา

ปโทเส ภิกฺขุโรวาทํ พอมีดก็ประทานพระโอวาทแก่พระสงฆ์ ซึ่งมีหลายชั้นหลายภูมิแห่งธรรม พระสงฆ์ยังเป็นอรหัตบุคคลด้วยแล้วไม่มีคำว่าอิมธรรม เพราะฉะนั้นจึงประทานพระโอวาททั่วถึงกันหมด นับแต่พระอรหันต์ลงมา พระอรหันต์ไม่อิมธรรม ท่านรื่นเริงในธรรม ได้ยินได้ฟังอรรถธรรมเท่าไร ยิ่งเป็นเครื่องรื่นเริงระหว่างชั้นธกักับจิตประสานกันได้อย่างสนิทเลย นั่นละท่านผู้มีธรรมในใจจึงไม่เคยอิมธรรม เป็นเครื่องรื่นเริงระหว่างชั้นธกักับจิตที่ครองตัวอยู่นี้ ก็ได้อาศัยอันนี้

อทุมฺมรตฺเต เทวปญฺหาคํ ท่านก็บอกในศูนย์กลางเลยว่า ประมาณ ๖ ทุ่ม ทรงแก้ปัญหา เทศนาว่าการพวกทวยเทพทั้งหลาย นับตั้งแต่ท้าวมหาพรหมลงมาเรียกว่าทวยเทพ เป็นค่างกลาง ๆ พวกเทพตั้งแต่ท้าวมหาพรหมลงมา ประทานพระโอวาท แก้ปัญหาของพวกทวยเทพทั้งหลาย ซึ่งมาทูลถามในแง่ต่าง ๆ ก็แก้ปัญหาและประทานพระโอวาทสั่งสอน นี่เป็นประจำ ๆ ฟังซินะ ไม่มีเงาไหนเบากว่ากัน สอนประชาชนตอนเวลาเย็น ๆ นี่ข้อหนึ่ง ตอนมีดทรงประทานโอวาทแก่สงฆ์ เป็นข้อที่สอง ข้อที่สามก็แก้ปัญหาและแสดงธรรม โปรตเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมทั้งหลายทั่วแดนโลกธาตุ นี่เป็นข้อที่สาม

ข้อที่สี่นี้ที่ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก ภูพุกาภูเพ วิโลกาน์ ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก ใครจะมาข้องตาข่าย ข่ายเหมือนแหเรานี่ละ พระญาณหยั่งทราบเหมือนตาข่าย ใครจะมาผ่านตาข่าย มีอุปนิสัยหนักเบาอย่างน้อยเพียงไรก็เล็งดู นี่ละที่ว่ามี ที่เลวร้ายที่สุดก็เห็นประจักษ์ ที่ดี-ดีถึงขั้นดีเลิศก็เห็นประจักษ์ ทรงเล็งญาณดู นี่ละที่จะได้มาสั่งสอนสัตว์โลกก็เล็งญาณดูอย่างนี้ มี นั่น พระญาณของพระพุทเจ้าจะทรงหยั่งทราบตลอดทั่วถึงตลอดโลกธาตุ ช่างไปหมดเลย สัตว์ตัวใดที่มีอุปนิสัยอย่างน้อยเพียงไร ๆ จะมาข้องตาข่ายคือพระญาณที่หยั่งทราบทั่วถึงไปหมดนี้ ที่มันมีดมืดปิดตาก็ให้มันจมอยู่ทางนั้น

เสีย ไม่เข้ามาเกี่ยวข้องกับตาข่าย นี่เป็นชั้น ๆ ขึ้นมา นี่เรียกว่าพุทธกิจ ๕ คือพระภาระหรืองานของพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ

ข้อที่ห้าก็ **ปุพฺพณฺุท ปิณฺุทปาทณฺุจ** เสด็จออกบิณฑบาตโปรดสัตว์โลก เขาได้เห็นได้ยินได้ฟังชั่วแวบเดียวเท่านั้นก็เป็นมหากุศลแก่จิตใจของเขามากมาย หรือท่านรับสั่งอะไรอย่างนี้ก็เป็นสิริมงคลอย่างมหาศาล ที่ว่าบิณฑบาตโปรดสัตว์ท่านโปรดอย่างนั้น ไม่ใช่สัตว์โปรดคนเหมือนเราทุกวันนี้ อย่าให้พูดมากเถอะเข้าใจเอาเอง เตี้ยวันนี้มันสัตว์โปรดคนโปรดพระ พระพุทธเจ้าโปรดสัตว์ พระอรหันต์ท่านโปรดสัตว์ ท่านไม่มีอะไรกับโลกามิสใด ๆ ทั้งนั้น ไปด้วยธรรมล้วน ๆ สว่างจ้าไปตลอดเลยไม่ว่าหลับว่าตื่น ธรรมชาตินั้นไม่มีคำว่าหลับว่าตื่น ไม่มีอิริยาบถ ธรรมชาติในหัวใจของท่านที่ยังครองชั้นธรรมาสน์นั้น ชั้นธรรมาสน์เป็นพวกถึงขยะเสีย พวกธาตุพวกชั้นธรรมาสน์เป็นเหมือนถึงขยะ ธรรมชาติอยู่นั้นอยู่ในท่ามกลางของถึงขยะคือธาตุชั้นธรรมาสน์ของเรา ก็ดูแลรับผิดชอบกันไปอย่างนั้น

ทีนี้จะพูดถึงเรื่องถึงขยะ เราเคยพูดเรื่องถึงขยะให้พี่น้องทั้งหลายทราบ จะแยกถึงขยะเป็นประเภท ๆ ให้ฟัง คำว่าถึงขยะ คือในแดนสมมุติที่สัตว์โลกอยู่ในแดนสมมุตินี้ เจือปนไปด้วยความสุขความทุกข์มากน้อยเต็มอยู่ในนี้หมด ในแดนสมมุตินี้ท่านเรียกแดนแห่งสัตว์ทั้งหลาย ให้ชื่อให้นามขึ้นมาว่าแดนแห่งถึงขยะ ทีนี้ถึงขยะนี้มีหลายประเภท แยกประเภทออกมา ถึงขยะที่ยอดเยี่ยมนี้ คำว่าถึงขยะก็หมายถึงว่าสมมุตินี้ละ สัตว์ทั้งหลายอยู่ในนี้ เรียกว่าอยู่ในถึงขยะ เพราะยังไม่พ้นสมมุติจะเรียกอื่นไปไม่ได้ ต้องเรียกถึงขยะ แต่ถึงขยะนี้เป็นคำรวม ๆ จึงแยกถึงขยะออกมา ถึงขยะมีกี่ประเภท ถึงขยะที่เยี่ยมที่สุดในแดนสมมุตินี้ แต่อยู่ในวงของเรือนจำแห่งวัฏจักร จึงเรียกว่าถึงขยะ

ประเภทที่เยี่ยมที่สุดก็คือประเภท อุกฺขมภูตฺตณฺุญ ผู้ที่มีอุปนิสัยสามารถแก้แล้วเต็มที่แล้ว ถ้าเป็นวัวก็อยู่ปากคอก คอยเสาะแสวงหาประตูที่จะออก พอเปิดประตูปุ๊บจะผิงออกเลย ๆ ประเภท อุกฺขมภูตฺตณฺุญ พอได้รับโอวาทคำสอนจากพระพุทธเจ้าท่านนั้น ตรัสรู้ปั๋ง ๆ ยกตัวอย่างเช่น เบนฺุจวคคฺคิยฺ์ทั้งห้า นี่ประเภทถึงขยะที่ยอดเยี่ยม

ถึงขยะที่สอง วิปจิตฺตณฺุญ รองกันลงมา ทางนั้นออกปากคอกแล้วทางนี้ดันตามหลังกันไปตามออกไป นี่ถึงขยะประเภทที่สอง รองลำดับกันลงมาแล้วประเภทที่สองก็ผ่าน ออก ๆ ได้ ประเภทที่หนึ่งที่สองออกได้อย่างแน่นอน เป็นแต่เพียงว่าช้ากับเร็วกว่ากันบ้างเท่านั้น

ส่วนประเภทที่สามนี้ต้องพืดต้องเหวี่ยงกันเต็มเหนี่ยว เพราะมันแย่งกัน ประเภทที่สามกับที่สี่นี้ถ้าพูดตามหลักความจริงแล้วถือว่า ประเภทที่สามนี้ เนยยะ หมายถึงถึงว่าเป็นผู้ควรแนะนำสั่งสอนจุดลากไปได้ แปลตามบาลีท่านนะ แต่เราแปลให้มันได้

ศัพท์ได้แสง พวกนี้มันไม่ค่อยได้เรียนบาลี เรียนบาลีแต่หลวงตาบ่วงค์เดียว เพราะฉะนั้นจึงต้องเอาบาลีมาอวดลูกศิษย์ละวันนี้ เนยยะ นั้นเราเรียนมาแล้วเราอาจจะแปลได้หลายนัย ผู้ไม่ได้เรียนแปลไม่ได้หลายนัย ก็ว่าพอไปได้ พออุไปได้ นอนอยู่ก็สำเร็จ นั่งอยู่ก็สำเร็จ ชี้แตกอยู่ก็สำเร็จ เยี้ยวราดอยู่ก็สำเร็จ มันก็ว่าไปได้ใช้ไหมละ มันก็ต้องแยกออกซิ ถ้าอย่างนั้นพวกนี้พวกจมแล้วนี่ จมอยู่ในกองชี้เข้าใจไหม

เนยยะประเภทนี้เป็นประเภทจะลงปทปรมะ นอนจมในกองชี้ จึงต้องลากขึ้นมาจากกองชี้ จุดลากกันนี้ ทางหนึ่งก็จะลากไปหาทางจงกรม ทางหนึ่งก็ลากเข้ามาหาหมอน ทางหนึ่งก็ลากเข้ามาหาเสื่อ อันหนึ่งแหงนหน้าขึ้นมา กุฎีหลังนี้มันรั่วหรือเงือกิเลสกับหัวใจมันรั่ว มันพืดกันอยู่เผากันอยู่มันไม่ได้ดูนะ มันดูแต่ฝนตกมาบนฟ้า ถูกเล็ก ๆ น้อย ๆ มันก็ท้าวว่าเป็นเรื่องเป็นราว แต่กิเลสพืดหัวมันอยู่นั้นไม่ได้สนใจ นี่ละพวกเนยยะกับพวกปทปรมะมันแย้งกัน เข้าใจไหม มันเลยหาแต่เรื่องนอกไม่ได้หาเรื่องในที่ที่แกกิเลส ถ้าหมอนเข้ามาทางแกกิเลสก็ว่า ตกก็ช่างหัวมันเถอะ ตกมาตั้งแต่พ่อแต่แม่เขาล้างด้วยน้ำทั้งนั้นแหละ ใครเกิดมาต้องล้างน้ำ ไปสนใจอะไรกับน้ำ น้ำอรรถน้ำธรรมยังไม่มีในใจของเรา เรากาวนาทางด้านอรรถด้านธรรมนี้เรียกว่าเนยยะ พออุไปได้ ถ้าออกจากเนยยะมันก็ลากลงปทปรมะ อันนี้กำกึ่ง

คือชั้นเนยยะนี้ ชั้นแย้งชิงกันระหว่างปทปรมะกับเนยยะ คือระหว่างกิเลสตัวหนาแน่นกับกิเลสตัวพอบางบ้าง พืดกันสู้กัน ๆ มีแพ้มีชนะ ส่วนมากเรามองไปที่ไหน ๆ ในวัดในครัวเรามีแต่ยกธงขาวราบ ๆ ฟังเสียงดังครอก ๆ มีแต่หลับ ไม่มีใครยกธงแดงธงเหลืองบ้างเลย จะให้ว่าเราเป็นเนยยะได้ยังไง วัดป่าบ้านตาดนี้เป็นวัดของปทปรมะ ตั้งแต่หลวงตาบ่วงค์ไปจอมปทปรมะใหญ่ ว่าอย่างนั้นเต็มศัพท์เต็มแสงนี่ละที่เราเรียนมาเราเรียนมาอย่างนี้ ต้องแปลให้ลูกศิษย์ฟังซิ ก็หลวงตาเรียนมานี้ละลูกศิษย์ไม่ได้เรียนต้องแปลแยกแขนงออกไป ไม่งั้นไม่เข้าใจนะพวกนี้ ต้องแยกปทปรมะเป็นยังไง เนยยะเป็นยังไง

จากนั้นก็ไปหาปทปรมะโดยตรงละที่นี้ อันนี้ไม่เอาไหนเลย ไม่มีคำว่าบาปว่าบุญ ศาสดาองค์เอกจะมาสอนก็โลกธาตุ ยกขบวนพระพุทธรเจ้ามา ตั้งแต่พระพุทธรเจ้าพระองค์แรกตรัสรู้ขึ้นมา ยกเป็นขบวนมาถึงจนกระทั่งปานนี้มีมากขนาดไหน มาสอนสัตว์โลกปทปรมะนี้เหมือนสอนคนตายเลย ไม่เกิดประโยชน์อะไรทั้งนั้น นี่เรียกว่าปทปรมะถึงขยะถึงนี้เต็มไปด้วยมูตรด้วยคุณทั้งหมดไม่มีขึ้นดี จะทำประโยชน์อะไรจากมูตรคุณไม่ได้เลย มูตรคุณทั้งหลายเขาเอาไปทำเป็นปุ๋ยเป็นอะไร ๆ มูตรคุณเหล่านี้ไม่เกิดประโยชน์อะไรทั้งนั้น เป็นภัยล้วน ๆ มูตรคุณปทปรมะ

คนประเภทปทปรมะนี้เกิดมาหนักโลกหนักสงสาร หนักบ้านหนักเมือง ไปที่ ไหนไม่มีคำว่าเชื่อบุญเชื่อบาป จะเอาตั้งแต่ตามใจของเจ้าของ ได้เท่าไรตามใจ คำว่าได้เท่าไรตามใจ นั่นคือกองไฟได้แก่กิเลส โลกคตินา คือความโลภเป็นไฟเผาหัวใจ ราคคตินา ไฟคือราคะเผาหัวใจตลอดเวลา เป็นไฟทั้งกอง โทสคตินา ไฟคือความโมโหโทโสเผาตลอดเวลา นี่พวกนี้มีแต่อันนี้เผาทั้งนั้น ไม่มีคุณงามความดีเข้าไปแทรกบ้างเลย พอจะบรรเทาเบาบางลงบ้าง นี้เรียกว่าปทปรมะ สุดยอดสุดเขต ถ้าว่าถึงขยะก็ถึงขยะเต็มไปด้วยมูตรด้วยคูที่เป็นพิษเป็นภัยอยู่ในนั้นหมด จะทำประโยชน์อะไรจากมูตรคูเหล่านี้ไม่ได้เลย

พี่น้องทั้งหลายพากันจำเอานะ เราแยกออกมาแปลให้ฟัง คือ โลกนี้เป็นโลกสมมุติ โลกสมมุติทั้งหมด สัตว์โลกที่อยู่ในแดนสมมุติทั้งหมดนี้ ท่านเรียกว่าประเภทพวกกองขยะ คือยังไม่หลุดพ้นจากนี้ไปเรียกว่ากองขยะ ดังที่ว่ากองขยะมีหลายประเภท ๆ ที่กำลังจะพ้นก็มี แต่ยังไม่เรียกว่ากองขยะได้อยู่ เพราะยังไม่พ้นจากสมมุติ พอพ้นจากสมมุติไปแล้วก็ผ่านเลย ๆ คำว่ากองขยะไม่มี นี่พระพุทธเจ้าท่านสอนโลกท่านสอนอย่างนี้ เห็นจริง ๆ จัง ๆ แล้วมาสอนโลก แล้วพวกเราฟังเอาแบบงู ๆ ปลา ๆ นี้มันเข้ากันไม่ได้

ให้พากันต่างฝึกตัวเองนะ เราอย่าเห็นแก่ความสะดวกสบาย มันเป็นหญ้าปากคอกของกิเลสหลอกสัตว์ทั้งนั้นแหละ ไม่ใช่ของดีของดี ความบึกความบิ่น ความต่อสู้เพื่อเอาตัวรอดนี่คือธรรม ต้องเอาอย่างนั้น ฟังศาสดาองค์เอกของเรา สลบมาถึง ๓ หน ทุกข์หรือไม่ทุกข์ฟังเอาซิ อดพระกระยาหารถึง ๔๙ วัน ไม่เสวยพระกระยาหารเลยจนพระโลมาหลุดจากพระองค์ไปหมดเลย ขนอะไร ๆ นี้ร่วงไปหมด ถึงขั้นสลบ เพราะทางไม่เคยเดิน และก็เป็นที่วิสัยสามัญ จะต้องชวนชวยเองและรู้เองเห็นเองเท่านั้น ไม่มีใครจะมาสั่งสอนศาสดาทุก ๆ พระองค์ให้เป็นศาสดาขึ้นมาได้ ต้องเป็นสามัญ ทรงชวนชวยเองในทางเหตุ และทรงรู้เองในทางผลด้วยกันหมดทุกองค์ เพราะฉะนั้นจึงต้องตะเกียกตะกายหาทางออก

จะว่าไปศึกษาในสำนักนั้นสำนักนี้ ไม่ใช่ทางของศาสดา จึงไม่เรียกว่าศาสดาศึกษาจากใคร ศึกษาจริง ๆ คือศึกษาจากพระองค์เอง ดังพระพุทธเจ้าของเราที่ศึกษาจากจิตตภาวนาอานาปานสติ นี้ละรู้ขึ้นมาตรงนี้เองเป็นศาสดาของเรา ที่พูดนี้เราก็อเลยมลิม ๆ ไปว่า ให้ยกชบวนกันมาทั้งหมดมาสอนพวกปทปรมะไม่มีความหมาย บรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายยกทัพกลับเกือบไม่ทัน ลัมระนาว พระพุทธเจ้ากลัวภัยมหาภัยคือปทปรมะ มันไม่เอาไหนเลย เสียเวล่ำเวลาทุกข์ทรมาณเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์เสด็จกลับนี้ลัมระนาวไปเลย พระพุทธเจ้าสู้ปทปรมะไม่ได้

พวกเรานี้จะต่อสู้พระพุทเจ้าให้ล้มระนาวหรือ พิจารณาซิ เอากิเลสให้มันล้มระนาวตามคำสอนพระพุทเจ้านั้นเป็นความถูกต้องถึงามนะ ให้ตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติ ต้องฝืนนะไม่ฝืนไม่ได้ ให้จำให้ตีคำนี้ เราเป็นปัจจุบันที่มาสอนพี่น้องทั้งหลาย ก็บอกว่าเราก็ดนตายมาแล้วมาพูดให้ฟัง พูดเล่นอะไร นี่ละเรื่องอำนาจของกิเลสเวลามันหามาแน่นนี้ โถ นิ่งน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขา ลืมเมื่อไร สด ๆ ร้อน ๆ โถ ๆ อยู่อย่างนั้นนะ โถ มึงเอากุขนาดนี้เทียวนะ ๆ คือไม่มีกำลังวังชาสติปัญญาสู้กับมันไม่ได้เลย เวลากระเสของกิเลสนี้เหมือนคลื่นในมหาสมุทร แล้วเอาฝ่ามือไปกั้นคลื่นมหาสมุทรมืออย่างหรือ ฝ่ามือขาดสะบั้นเลย อันนี้กระเสของกิเลสที่มันหนาแน่นนี้ ความเพียรประเภทเราเกาหลีมันได้เรื่องได้ราวอะไร มันไม่ได้เรื่องได้ราว

นิ่งน้ำตาร่วงเราไม่ลืม นี่เอามาสอนพี่น้องทั้งหลาย คำว่าน้ำตาร่วงมันเป็นบาทฐานอันสำคัญที่ปลุกใจเราให้ตื่นให้ไม่ถอย ถึงขนาดว่า หือ มึงเอากุขนาดนี้เทียวหรือ เอละยังงิมึงต้องฟัง นี่เห็นไหมเคียดแค้นแล้วนะ ยังงิมึงต้องฟัง ให้กุถอยกุไม่ถอยทั้ง ๆ ที่สู้มันไม่ได้ก็ไม่ได้ถอย น้ำตาร่วงต่อหน้าต่อตา กลับไปก็ไปหาพ่อแม่ครูจารย์มันเรานี้จะไปหาใครวะ พอไปศึกษากับท่าน พูดถึงเรื่องราวภาวนาเป็นยังงิ ท่านก็ไล่เปรี๊ยะ ๆ

ได้อุบายวิธีการฝึกฝนอบรมตนพอสมควรแล้วกลับมาอีก ๆ เอาอีก แต่คราวหลังมานี้น้ำตาไม่ร่วงนะ ร่วงหนเดียว นอกนั้นก็ยอมรับว่าสู้มันไม่ได้ ๆ หลายครั้งหลายหนผูกโกรธผูกแค้นภายในใจ ไปเอามาอีก เอา มาอีกหลายครั้งหลายหนก็ชัดกัน ก็ได้เรื่อย ๆ จากนั้นมาก็ขึ้นตะพองเหมือนช้าง ขอกระหน่ำลงไปเลยเทียว มันจะร้องโอ้อก ๆ ขนาดไหนก็ตาม มึงเรากุนี้ เอาพิลึกพิลั่นนะ นี่เป็นทีกุ ๆ เอาบ้างละ ทีนี้ก็ชัดเลย นี่อุบายวิธีการที่นำมาสอนพี่น้องทั้งหลายไม่ใช่ได้ด้วยความอ่อนแอนะ ได้ด้วยความมูมานะ มูมานะอันนี้เป็นธรรม ความโกรธแค้นให้กิเลสอย่างนี้เป็นธรรมไม่ใช่เป็นกิเลสเราโกรธแค้นมากเท่าไร ความเพียรยิ่งหนักยิ่งแน่น ชัดกันลงไม่คำนึงถึงเป็นถึงตายแล้วก็ค่อยไหลขึ้นมา

นี่ละเห็นไหม ตีเข้าไปไม่หยุดไม่ถอย กระเสของกิเลสที่มันเอาจนกระทั่งถึงน้ำตาร่วง ทีนี้มันก็ค่อยจางไป ๆ ทางนี้ก็หนักขึ้น ๆ พอได้ที่ก็ชัดกันเลย จากนั้นมาก็เรื่อย ๆ ดังที่พูดให้ฟัง นี่อำนาจแห่งความเอาจริงเอาจัง เอาเด็ดเอาขาด สู้เป็นสู้ตายจริง ๆ กับข้าศึกศัตรูอันใหญ่หลวงนี้ถึงขนาดน้ำตาร่วง เอาขนาดนั้นจึงพอกัน จากนั้นมาแล้วก็เบิกกว้าง นี่ก็ผลแห่งการเอาจริงเอาจัง เห็นไหมเบิกกว้างออกมา ให้พอมีสลมหายใจได้อยู่ที่ไหนค่อยสบาย จิตสงบเข้ามา ๆ เย็นสบาย อยู่ไหนสบาย จากนั้นสบายไปตลอดเพียงขั้นสมาธิเท่านั้นก็พอตัว ถ้าไม่มีธรรมะที่สูงกว่านี้แล้วติดได้สมาธิ เพราะฉะนั้นผู้

บำเพ็ญภาวนาจิตที่เป็นสมาธิแล้ว เราพูดว่ามักจะติดนี้พูดย่อมนะ ๗ นะ ติดว่านั่นถูกต้องคือมันเพลิน เพลินอยู่ทั้งวันทั้งคืน อยู่ที่ไหนมันไม่ได้สนใจนะ การอยู่การกินการหลับการนอนอะไร

คือความรื่นเริงบันเทิง ธรรมกับใจนี้หล่อเลี้ยงกันตลอดเวลา อยู่ไหนมันอึดอยู่นี่นะ มันไม่ได้ไปสนใจกับภายนอก อดอึดอะไรมันไม่สนใจ ใจกับธรรมอึดตลอดเวลา นี่เพียงขั้นสมาธิเท่านั้นพอ เราเป็นมาแล้ว เราเอามาพูดเล่นเทร่อ จนพ่อแม่ครูจารย์ลากออก มันติดสมาธิถึง ๕ ปี ติดอยู่แบบนี้ละ นี่ที่ว่าความเพียรเราไม่เร่ร่อน หรือว่าไม่สมบุกสมบันจนถึงขั้นจะเป็นจะตาย ก็มาอยู่ในธรรมะขั้นนี้ พอสงบตัวสบาย ๆ มันก็เร่งความเพียรของมันอยู่ในขั้นนี้เหมือนกัน จะให้มันนอนใจมันไม่นอน มันก็เร่งในความสงบของมัน เพลินในความสงบอยู่นี้เหมือนกัน เป็นแต่เพียงว่าต่างกัน ความทุกข์ไม่คอยมายุ่ง มีแต่ความเพลินในความสงบสุขเย็นใจ สว่างไสวภายในสมาธิของตัวเองนี่ก็พอ ไม่สนใจจะออกไปไหน

แม้ที่สุดที่จะคิดถึงเรื่องรูปเรื่องเสียง ที่เคยกระทบตาหูจมูกลิ้นกายใจของเราเนี่ย เอามาครุ่นมาคิดทั้งวันไม่มีเวลาจิตจางนี่มันก็ไม่อยากคิด มันถือว่าเป็นความรำคาญ คิดปรุงร้งแยบออกมาเท่านั้นรำคาญแล้ว จิตที่ตั้งอยู่อันเดียวมีแต่ความรู้ล้วน ๆ เอกจิตเอกธรรมเท่านั้นพอ ในขั้นนี้ว่าพอนะ เพราะไม่รู้ธรรมที่เหนือนี้ไป อยู่นั่นละที่นี้ ถ้าลงได้อยู่นี้แล้วอยู่ไหนอยู่ได้สบายหมด ขอให้จิตสบายเสียอย่างเดียวพี่น้องทั้งหลายจะทราบชัดเจน ว่าโลกอันนี้ความสุขความทุกข์ที่แท้จริงอยู่ที่ไหน อยู่ที่จิตว่าอย่างนั้นเลย พอจิตได้เบิกกว้างจากพินจากไฟที่เป็นกิเลสทั้งหลายนี้ออกไปแล้วนั้น ความเย็นน้ำจะขึ้นมาเรื่อยแทนกัน ๆ สงบร่มเย็น ๆ

สุดท้ายสิ่งภายนอกไม่มีความหมายนะ อาศัยเขาไปอย่างนั้นแหละ อิฐปูนหินทราย ตึกรามบ้านช่อง เงินทองข้าวของ อาหารการบริโภค อาศัยเพียงเหยี่ยวยาธาตุขันธุ์ แต่อาหารของใจได้แก่ธรรมอึดอยู่ตลอดเวลา เป็นอย่างนั้นละ นี่ขั้นนี้ก็เพลินแล้วนะ จากที่เราตะเกียกตะกายแทบเป็นแทบตายน้ำตาาร่วง มาถึงขั้นนี้แล้วรื่นเริงบันเทิง นี่ผลแห่งการปฏิบัติเอาจริงเอางัง

จากนั้นก็ออกทางด้านปัญญา ปัญญาเราก็เคยพูดแล้ว โอ้ย พิลิกนะ ปัญญาจึงไม่อยากจะพูดอะไร คือว่ามันเข้ากันไม่ได้เลย ที่จะมาพูดนี้เรียกว่าหยาบมากที่สุด กับปัญญาที่เกิดขึ้นจากหัวใจ พร้อมทั้งใจนี้เป็นสติปัญญาอัตโนมัติของตัวเองแล้วเป็นธรรมไปหมดเลย เป็นธรรมจักรหมุนตัวตลอดเวลา ฆ่ากิเลสตลอดเวลา ไม่ว่าจะยืนเดินนั่งนอน เรื่องธรรมภายในใจจะไม่มีอิริยาบถ ฆ่ากิเลสเช่นเดียวกันกับกิเลสที่มันบีบหัวใจสัตว์โลกนี่ละ ไม่มีอิริยาบถ เป็นอัตโนมัติของมัน พอคิดปั๊บเป็นกิเลสแล้ว ๆ นั่งอยู่ก็ตามนอนก็ตาม

เดินก็ตาม เว้นแต่หลับสนิทเท่านั้น ถ้าหลับไม่สนิทก็ละเมอเพื่อฝันเป็นบ้าไปอีก นี่สังขารกวนใจ สังขารของสมุทัย เมื่อไม่มีอันนี้แล้วหลับสนิทนั้นละมีเท่านั้น หยุด พอตื่นขึ้นมาปั๊บนี้กิเลสจะทำงานแล้วนะ ความคิดความปรุงเกี่ยวกับเรื่องรูปเรื่องเสียงเรื่องกลิ่นเรื่องรส เรื่องหน้าที่การงาน ความดีความชั่ว จับเข้ามาเผาอยู่ในหัวใจ บ่มอยู่ในหัวใจ

ไม่ได้คำนึงนะว่าอันนี้คิดแล้ว เคยรู้เคยเห็นเคยเป็นมาแล้ว เท่านั้นวันเท่านั้นปีเท่านั้นเดือนอย่างนี้ไม่เคยสนใจ เป็นสิ่งที่สด ๆ ร้อน ๆ ตลอดเวลา เผาได้ตลอดเวลาเลย นี่เรียกว่ากิเลสทำงาน โดยอัตโนมัติของมันบนหัวใจสัตว์ เป็นอย่างนี้ด้วยกันทุกคน นี่เป็นอัตโนมัติให้พิจารณาเสียนะ ถ้ายังไม่ทราบว่าการกิเลสทำงานบนหัวใจเราเอาไฟเผาเราตลอดเวลา เป็นอัตโนมัติของมัน ที่นี้เวลาธรรมอันนี้เป็นธรรมจักรแล้ว ที่นี้แก้กันละนะ พอธรรมเป็นอัตโนมัติแล้ว กิเลสเป็นอัตโนมัติผูกหัวใจของสัตว์โลกฉันใด ธรรมะก็เป็นอัตโนมัติแก้กิเลสบนหัวใจตัวเองโดยไม่มีอิริยาบถเหมือนกัน ไม่ว่าจะยืนจะเดินจะนั่งจะนอน ไม่มี เว้นแต่หลับสนิท พอตื่นขึ้นปั๊บจับแล้ว จับฆ่ากิเลสนะ จับศัตรารูธคือสติปัญญา ศรัทธา ความเพียรฟาดกิเลสตลอดเวลา ไม่มีอิริยาบถ นี่เห็นไหม

เอาให้เห็นจัง ๆ อย่างนี้ซิ ดึงเอามาจากเวทีมาพูดจะผิดไปไหนวะ เมื่อเวลาถึงขั้นนี้แล้ว เรื่องเพลินนี้เพลินจนกระทั่งได้ยับยั้งเอาไว้ เรื่องว่าเพียร ๆ ไม่ทราบว่าจะเพียรหาอะไร ก็มันจะตายอยู่แล้วด้วยความพยายามจะแหวกว่ายให้หลุดพ้นจากทุกข์ ถ้าว่าความเพียรกล้านั้นพอฟังได้นะ คือคำว่าความเพียรกล้านั้นเพียรเพื่อให้พ้นจากทุกข์ นี่เพียรกล้าไป ถ้าจะให้ความเพียรปัจจุบันนี้ มันเพียรของมันอยู่แล้ว จนกระทั่งรังไว้ให้ได้หลับได้นอนได้พักอยู่ในสมาธิพอสะดวกสบาย ไม่งั้นมันจะหมუნของมันแก้กิเลสเป็นอัตโนมัติ เข้าใจไหมล่ะ เราจึงทราบว่า อ้อ กิเลสเป็นอัตโนมัติฉันใด เมื่อธรรมได้ถึงขั้นเป็นอัตโนมัติที่จะแก้กิเลสแล้วเป็นอย่างเดียวกัน ไม่อย่างนั้นไม่ทันกัน

ถึงธรรมเป็นขั้นอัตโนมัติแล้วกิเลสมีเท่าไร มีมาเท่าไรขาดสะบั้น ๆ เป็นอัตโนมัติเหมือนกันหมด จนกระทั่งขาดสะบั้นลงไปโดยสิ้นเชิง กิเลสตัวไหนมาช่องมีไหม นั้นมันเห็นประจักษ์อยู่นั้นนะ ขาดสะบั้นลงไปหมดแล้ว เรียกว่าหมดภัย ไม่มีกิเลสตัวใดจะมาผ่านแม่เม็ดหินเม็ดทราย จึงเรียกว่าท่านบริสุทธัพุทโธเต็มดวง ตรัสรู้ธรรมเต็มสัดเต็มส่วน เป็นธรรมธาตุเต็มสัดเต็มส่วนในหัวใจท่าน แล้วท่านจะไปมีอดีตอนาคตที่ไหนดว่า วันนั้นเสื่อมวันนี้เจริญอย่างนั้นอย่างนี้ ท่านจะมีที่ไหนด ประจักษ์อยู่นั้น ภัยขาดสะบั้นลงไปใจมีแต่ธรรมธาตุล้วน ๆ กระจ่างแจ่มอยู่นั้น นี่การปฏิบัติธรรม

ธรรมมีหรือไม่มีที่พูดเวลานี้ ท่านทั้งหลายทราบหรือยังว่าธรรมมีหรือไม่มี หรือแม้กิเลสเผาหัวอยู่ก็ว่ากิเลสไม่มี เอามันมาเผาอีก โหย พูดแล้วมันโมโหนะ กิเลสเผาหัว

จนจะไม่ได้หลับได้นอนจะเป็นบ้าอยู่นั้น กิเลสมีหรือไม่มี ไม่มี แล้วธรรมมีหรือไม่มี ธรรมก็ไม่มี มีอะไรเวลานี้ มีแต่คนเป็นบ้านั้นละเต็มบ้านเต็มเมือง นี้จะพอพูดได้นะ อะไรมี คนและสัตว์เป็นบ้าว่างั้นได้ เข้าใจ ให้พากันตะเกียกตะกาย ธรรมมีอยู่กิเลสมีอยู่ เสมอกัน เสมอตันเสมอปลาย แต่เวลานี้ถูกกิเลสมันเป็นเหมือนกับจอกกับแหนปกคลุม น้ำคือธรรมไว้ไม่ให้เรามองเห็นน้ำ สระใหญ่บึงใหญ่ขนาดไหนก็ตาม น้ำจะมีเต็มบึงเต็ม สระก็ตาม ถ้างจอกแหนได้ปกคลุมไว้แล้วยังไงก็มองน้ำไม่เห็น เต็มสระก็เต็มอยู่อย่าง นั้น มองน้ำไม่เห็น เห็นแต่จอกแต่แหน

อันนี้กิเลสตัณหาเต็มหัวใจเรา จะมีอุปนิสัยปัจจัยมากน้อยเพียงไรก็เป็นเหมือน น้ำในบึง ก็มองไม่เห็น มีแต่กิเลสมันออกหน้าออกตาอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นให้เปิด ออกด้วยความพากความเพียรความอดสู่อุตสาหะพยายาม แล้วจอกแหนจะค่อยเปิดออก ๆ ต่อไปก็จะค่อยเห็นน้ำ ๆ เมื่อเห็นน้ำแล้วก็เห็นพยาน ก็เปิดจอกเปิดแหนด้วยความมี แก่ใจ สุดท้ายก็เปิดไม่หยุดไม่ถอย ฟาดมันขึ้นบนสระเสียหมด ที่นี้เป็นยังงั้นน้ำมีหรือไม่มี แล้วเป็นยังงั้นธรรมมีหรือไม่มีในหัวใจ แต่ก่อนมีแต่กิเลสครอบอยู่ในหัวใจ เหมือน จอกเหมือนแหนครอบอยู่ตลอดเวลา ความโลภก็ครอบ ความโกรธราคะตัณหาเป็นไฟ ทั้งนั้นครอบตลอดเวลา ถึงวาระที่จิตใจมีกำลังแล้วเลิกออก ๆ ถอนออก ๆ รื้อออกจน หมดแล้วจ้ำขึ้นมา ธรรมมีหรือไม่มีจะไปถามใคร มีหรือไม่มี ฟังเอาซิ โห พุดไปพุดมา มันก็โหมโหมเราก็ตี เอาละระงับโหมโหมไว้ก่อน วันหลังค่อยเอาใหม่ ผู้ว่าฯ ฟังเทศน์วันนี้เป็น ยังไง

จบขบวนครับผมตั้งแต่ทาน อานุภาพของการอุทิศทาน ศีล ภาวนา ปัญญา หมด

อันนี้ที่จะลากพวกเราขึ้นมาขึ้นมีเท่านั้นนะ เราอย่าไปหวังสิ่งเหล่านี้ว่าจะลากเราขึ้นมา เงินทองเท่าภูเขาสมบัติอะไรมากน้อยเพียงไร เราอย่าไปหวังว่าจะลากเราขึ้นมา มีทาน ศีล ภาวนาเท่านั้นลากนอกนั้นไม่มี นอกจากเราจะเป็นเปรตเป็นผีเฝ้าเขาอยู่เท่านั้นเอง ตาย แล้วถ้าไม่ได้ทำกรรมหนักมากก็มาเป็นเปรตเป็นผี หวังเฝ้าเขาอยู่ มีอยู่ในชาติกนน้อย เมื่อไร ถ้ามีกรรมหนักมากกว่านั้นอันนี้ไม่มีความหมาย พอลมหายใจขาดไปนี้ฝั่งเลย ทันที อันนี้หมดความหมาย โน้นไฟนรกที่เราสร้างไว้แล้วในหัวใจของเรา มีหรือไม่มีใน หัวใจไปดูเอาแดนนรก เจอเข้าแล้วไม่ทราบจะถามใคร เจ้าของเจอเองเจ้าของเสวยเอง หมดทางจะถามใครอีกต่อไปแล้ว

เราลืมยังไม่ได้พูดนะว่า งานที่จะทอดผ้าป่านั้น เมื่อวานนี้เรื่องราวได้ตกมาถึง แล้ว ได้กำหนดกันว่าท่านนายกกำหนดให้เป็นวันที่ ๒๖ เดือนกันยา เวลา ๙ โมงจะ ประกาศให้บรรดากระทรวงต่าง ๆ ทราบทั่วกันมาถวายผ้าป่ารวมกันที่ทำเนียบรัฐบาล

วันที่ ๒๖ เดือนหน้า ไม่ใช่เดือนนี้ พอฉันเสร็จแล้วก็ไปเลย ฉันเสร็จที่สวนแสงธรรม เรา
 กะว่าวันที่ ๒๔ ไปถึง วันที่ ๒๕ มีธุระอะไรก็ปรึกษาหารือกัน วันที่ ๒๖ ก็ไปงานนี้ แล้ว
 ยังมีอีกอันหนึ่งที่ว่า ฟ้าหญิงฯ จะทรงวางเสาเอกวันที่ ๒๘ ที่ปทุมธานี อันนี้ท่านก็ไม่ได้
 บ่งบอกมาเป็นวันที่เท่า นั้น ให้เป็นความสะดวกของเรา เราเลยกะว่าประมาณวันที่ ๒๘
 เสีย วันที่ ๒๗ พัก วันที่ ๒๘ ไป กันยานะไม่ใช่เดือนนี้

ต้นเดือนวันที่ ๒ ก็ไปเทศน์ที่กาฬสินธุ์ วันที่ ๑๖ ไปถ้ำเต่า ก็มี ๒ วัน แล้วก็ไป
 วันที่ ๒๖ เลย และวันที่ ๒๘ อีกที่หนึ่ง ก็มีเท่า นั้น นี่ทราบที่ท่านนายกท่านจะประกาศ
 ตามกระทรวงต่าง ๆ ให้มารวมทอดผ้าป่ากันทุกกระทรวงข้างนั้นเออะ ให้มารวมกันวันที่
 ๒๖ กำหนดกันว่า ๙ โมงเช้า พอฉันเสร็จแล้วเราก็ออกเดินทางไป ก็ไม่ไกลอะไรนัก คิด
 ว่าคนจะมากอยู่นะ เพราะกระทรวงก็ทุกกระทรวง แต่ละกระทรวงก็มีพวกทบวงกรม
 อะไรก็เยอะนี่ คิดว่าคนคงจะมาก การถ่ายทอดทางทีวีนี่ก็จะมากนะ ดีไม่มีหลงตาบัว
 อาจจะได้เทศน์ด้วย (นิมนต์เทศน์ด้วยครับ) นั่นซิ มีเทศน์ด้วย โอ๊ย หมดแล้วละไม่
 ทราบจะเอาอะไรมาเทศน์ ก็หลงตา ป.๓ นี๊วะ เทศน์ตั้งกี่ปีมาแล้ว วันนั้นไปก็จะมี
 เทศน์บ้างไม่มากก็น้อย คนจำนวนมากมายก็ต้องได้พูดบ้างเป็นธรรมดา

วันนั้นคิดว่าจะมากนะ เต็มไปหมดแหละแถวนั้น ทำเนียบรัฐบาลอยู่ตรงไหนนะ
 อยู่จุดไหนทำเนียบรัฐบาลนะ (ข้างวัดเบญญาฯ ครับ) ข้างวัดเบญญินี่เหรอ อ้อ เรามอง
 ข้ามยุโรปไปนั่น ข้างวัดเบญญาฯ อยู่แถวนี่ แล้วทำเลที่ผู้คนไปมาแล้วพักจอตลอดอะไรมี
 ไหมล่ะ เขาคงจะจัดไว้นะ คราวนี้เรียกว่าคราวเต็มสัดเต็มส่วนของเราที่ช่วยชาตินะ ทาง
 โนนเราก็ได้ผู้นำดี สมประกอบกันแล้วเวลานี้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ตั้งอกตั้งใจทุกคน
 บ้านเมืองของเราจะฟื้นฟูขึ้นมาด้วยธรรม ด้วยความดีของคนมีธรรม นอกนั้นเหลว
 แหกแหวกแนว จะจมแหล่ไม่แหล่เห็นอยู่อย่างนี้ ให้พากันตั้งอกตั้งใจ แล้วผู้นำคนนี้ก็
 เป็นลูกศิษย์พระด้วยนะ พระก็พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ พระคือครูบาอาจารย์
 จึงเป็นความอบอุ่นไปโดยลำดับ ๆ กับผู้นำคนนี้

เพราะไม่เคยปรากฏมีการแสดงกับบรรดากับธรรมตลอดมา ตั้งแต่ท่านดำเนิน
 งานมาเราจับตลอดนะ คอยจับตลอด ถ้าไม่เหมาะสมตรงไหน ๆ นี้ พอเดือนจะเดือน
 ทันที ๆ พอใส่ส่งก็ใส่ส่ง พอเดือนก็เดือน พอหลีกให้หลีก พยายามพิจารณาตลอดเวลา
 เวลานี้เรารู้สึกว่าเราภาคภูมิใจเราได้ผู้นำที่เหมาะสมกับหัวใจของเราแล้วเลย แล้วเป็นผู้
 ที่กว้างขวางด้วย ผู้นำคับแคบตีบตันเข้ากันไม่ได้นะ ผู้นำต้องเป็นผู้กว้างขวางอย่าง
 โปธิสัตว์นี่ เราดูซิ เป็นสัตว์แท้ ๆ นะ เป็นสัตว์ที่กว้างขวางก็คือโปธิสัตว์ ไปเป็นสัตว์ก็
 กว้างขวาง ไปเป็นบุคคลก็เป็นผู้นำอันกว้างขวาง คำว่าผู้ที่คับแคบตีบตันไปเป็นผู้นำนี้
 ยังไม่เคยเห็น ในชาติกในธรรมที่เราเอามาพิจารณาเนะ ใ้เรื่องของกิเลสคัมภีร์ไม่คัมภีร์

มันไม่สนใจแหละ มันเป็นไปได้ทุกแง่มุมเวลานั้น เวลาเราจะหาความสัตย์ความจริง เราต้องนำธรรมมาตั้งเป็นรากเป็นฐานก้าวเดินตามธรรม ถ้าไม่ผิดธรรมแล้วไม่ผิด ถ้าลงผิดธรรม ใครจะว่าเจริญขนาดไหนคือความจม ฝืนธรรมไปไม่ได้

นี่ก็ทราบกันแล้วนะวันที่ ๒๖ นะ ถ้าหากว่ามีการเปลี่ยนแปลงอะไร ทางโน้นก็จะส่งข่าวมาเรื่อย ๆ แต่คิดว่าคงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง หากว่าเปลี่ยนแปลงก็อาจจะเป็นเวลาเวลา บางที่อาจสนทนากัน ตั้งแต่เช้าแต่อะไรคนมามากต่อมากมันจะทันอะไร หรือ บางที่อาจจะปรับปรุงแก้ไขกันเรื่องเวลาใหม่ก็ได้ เพราะเวลาของคนหมู่่มากไปเอาตอนเข้ามันยังงั้นนะ มันจะเถียงกัน ถ้าเป็นเวลาบ่าย ๆ จะเหมาะกว่านี้ คนนั้นก็เหมาะคนนี้ก็เหมาะ สุดท้ายก็ เหนอ นั่นซิ เอา ถ้างั้นก็เอา แน่ะ มันก็ไปตรงนั้น ก็มันฟังเหตุฟังผลนี่วะ ถ้าไม่เปลี่ยนแปลงก็ตามนั้น ประมาณ ๙ โมงเช้า พอฉันเสร็จแล้วก็ไป ทางโน้นเตรียมพร้อมแล้ว

สรุปทองคำวันที่ ๒๒ เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๑ บาท กับ ๑๕ ดอลลาร์

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd